

Het verhaal van Kru Bah

Buddha's lost children

In september gaat in de Nederlandse bioscopen een bijzondere film in première over de boeddhistische monnik Kru Bah, die in de beruchte Gouden Driehoek, het drugsgebied in Noord-Thailand, kinderen opvangt en opvoedt tot weerbare mensen, gezond van lichaam en geest. Carmen Nelstein sprak met de producer, Pim van Collem, die een leven in luxe opgaf en het pad van zijn hart volgde.

Bijschrift bij deze foto zclkksf sđk.

Bijschrift bij deze foto zclkksf sdk.

Bijschrift bij deze foto zclkksf sdk. Bijschrift bij deze.

Bijschrift bij deze foto zclkksf sdk.

Bijschrift bij deze foto zclkksf sdk.

Bijschrift bij deze foto zclkksf sadssaSFafssfsdk.

Bijschrift bij deze foto zclkksf sdk.

Bijschrift bij deze foto zclkksf sdk.

Bijschrift bij deze foto zclkksf sdk.

Of hij het destijds net geformeerde Endemol op de wereldkaart kon zetten. Dat was de vraag van Joop van den Ende in 1995. Vijf jaar lang gaf Pim van Collem leiding aan de internationale film- en televisiedistributie van Endemol en verkocht films en tv-series. Twintig man personeel, gigantische *targets*, wekelijkse vliegreizen naar internationale bestemmingen en een onbegrensde onkostenrekening. “Enerzijds voelde mijn ego zich erg gelukkig met de verworven status en de financiële power waarover ik kon beschikken, maar innerlijk was ik behoorlijk verarmd. En knalhard geworden. Ik had een knagend gevoel van toenemende leegte en gebrek aan liefde en zingeving in mijn leven.”

Innerlijk pad

Een hernieuwde ontmoeting met een hoogbegaafde spirituele leraar die later de gids en coach op zijn levenspad werd, schudde hem hard wakker. Zij spiegelde hem zijn egocentrische manier van leven voor en de onmiddellijke gevolgen voor zijn gezin en gezondheid. Hij realiseerde zich dat hij een totaal ander leven moest gaan leiden om echt gelukkig te worden en de liefde in zichzelf terug te vinden. “Deze bijzondere vrouw was en is nog steeds mijn inspiratie tot het volgen van het innerlijke pad. Het pad van mijn hart.” Hij beëindigde zijn vastgelopen huwelijk, verkocht zijn huis, nam ontslag bij Endemol, werkte twee jaar niet en reisde veel, ondermeer naar India. “De hardheid en de eenzaamheid van de materiële wereld kon mij niet meer boeien. Vanaf dat moment is mijn zoektocht begonnen naar de essentie van de bron, waar wij allemaal een vonk van zijn. Daarnaast voelde ik een sterke motivatie om iets creatiefs te gaan doen op het filmvlak. De documentaire vorm sprak mij het meest aan.”

Filmische schoonheid

Een kort artikel in het NRC zette hem op zijn nieuwe pad. Hierin las hij over de bijzondere missie van een tot boeddhistisch monnik bekeerde thaibokskampioen. Het klooster dat deze monnik runt in het onherbergzame gebied van Noord Thailand is vooral een opvanghuis voor jongens die direct of indirect slachtoffer zijn van de Thaise drugoorlog. “Vooral de compassie die de monnik heeft voor de vele (wees)kinderen uit die omgeving sprak mij aan. En de filmische esthetiek van de kinderen, het thaiboksen, de honderdtwintig paarden die het klooster herbergt en waarmee ze zich verplaatsen en de streek. Maar ja, ik realiseerde me ook dat er drieëndertigduizend kloosters zijn in Thailand, dus zo’n klooster vind je niet zomaar.” Het lot was hem goedgezind. Koen Stroetker - een Nederlandse producent die al achttien jaar in Thailand woont en werkt - bracht hem naar het klooster. De ontmoeting met Phra Kru Bah Neua Chai, de bewuste monnik, en zijn novices (leerlingmonniken) raakte Pim diep. “Vooral de hartverscheurende verhalen van de kinderen troffen mij zeer. Met regelmaat was ik tot tranen geroerd. Ik ben onmiddellijk met het idee naar regisseur Mark Verkerk en collega-producent Ton Okkerse gegaan en heb ze geënthousiasmeerd. Vervolgens zijn we samen het avontuur van het maken van ‘Buddha’s Lost Children’ aangegaan.”

Monnik te paard

“Op veel fronten is Kru Bah allesbehalve een gangbare Thaise monnik,” onderstreept Pim. “Hij heeft een mandaat gekregen van de *supreme buddhist patriarch*, een soort aartsbisschop van het boeddhisme. Die heeft hem gevraagd om juist in noordelijk Thailand te opereren omdat het zo’n moeilijk gebied is. Heel veel monniken daar zijn fysiek bedreigd

en verjaagd door *hilltribes*, groepen vluchtelingen die vooral uit China en buurland Birma komen. Vlak over de noordelijke Thaise grens (de beruchte Gouden Driehoek) zetten ze jaren geleden hun dorpjes neer. Ze hebben geen status in Thailand en verbouwen papaver en dealden drugs, maar als gevolg van de *war on drugs* hebben ze veel minder inkomsten. Deze mensen zijn van nature niet boeddhistisch en hebben dus geen boodschap aan een boeddhistische monnik. Maar door zijn charisma en reputatie lukt het hem wel ze te bereiken en te helpen. Kru Bah geeft de hilltribes zaden om groenten te telen en leert ze de enorme variatie van het gebruik van bamboe zodat ze toch inkomsten kunnen genereren. Veel van de novices die hij heeft opgevangen behoren tot de hilltribe.

Paardrijden en boksen

Een ander opvallend kenmerk van deze eigenzinnige monnik is zijn manier van reizen: te paard. Dat leverde kritische geluiden van collega’s op. ‘Boeddha reed niet op een paard, dus wij ook niet’, was het commentaar. Kru Bah ging de discussie aan met de opgetrokken wenkbrauwen en zei: ‘Ik kan mijn mandaat alleen maar uitoefenen als ik paarden gebruik, want ik werk in een gebied dat groot en onherbergzaam is. Paarden zijn hier het enige geschikte vervoermiddel. Bovendien red ik ze ermee van de slacht.’

Khun Mae Ead

Khun Mae Ead (47) is de enige vrouw die volledig meedraait in het kloosterleven. Haar levensgeschiedenis is al even indrukwekkend als die van Kru Bah. Ze groeide op in een intellectueel, welgesteld gezin in Chiang Mai. Ze begon aan een studie medicijnen, maar leefde van de verkoop van haar eigen, op kruiden gebaseerde beautyprodukten. Na een hartaanval, waarbij ze een bijna dood ervaring beleefde, gooide ze het roer om. Ze verliet haar gezin en sloot zich aan bij het Golden Horse klooster. Door haar onvoorwaardelijke liefde en compassie speelt ze een fundamentele rol in de ontwikkeling en scholing van de novices. Voor hen is zij een moederfiguur. ‘Ik probeer ze liefde, gezondheid en een beter leven te geven,’ zegt ze. ‘En als ik Kru Bah’s werk zie en de mensen waarvoor hij het doet, ga ik door. Ook al ben ik doodmoe of benauwd vanwege mijn zwakke longen. Ik blijf doorgaan.’

Bijschrift bij deze foto zclkksf sdk.

Phra Kru Bah Neua Chai (44) een boerenzoon uit het Chiang Rai district, vocht op veertienjarige leeftijd zijn eerste professionele muay thai gevecht. In de vijftien jaar daarna dat hij professioneel thaibokser was verloor hij slechts drie keer. Hij trouwde en werd vader. Na het overlijden van een goede vriend, voelde hij steeds meer dat zijn roeping lag in het boeddhisme. In Thailand is er de mogelijkheid om zeven dagen in het klooster te leven als een monnik. Om het klooster zuiver binnen te gaan, scheidde hij, met instemming van zijn vrouw. Niet met de intentie om monnik te worden, maar toen hij één stap in het klooster had gezet, voelde hij dat er geen weg terug was. Slechts één nacht is hij in dat klooster geweest. De volgende dag, 20 januari 1991, ging hij naar het bos, in retraite. Na al die jaren leeft hij er nog steeds, want daar bouwde hij het Golden Horse klooster. Zijn vrouw is inmiddels hertrouwd en zijn beide kinderen werken in het klooster.

De kloostergemeenschap

Het Golden Horse klooster is een mannengemeenschap met een twintigtal jongens, novices, variërend in de leeftijd van zes tot in de twintig. Sommigen van hen worden later monnik, anderen vinden werk bij de grenspolitie, trekken naar de stad om werk te vinden en een aantal van hen worden professioneel thaibokser. Daaromheen is een grotere groep volgelingen, die de stap om monnik te worden niet hebben willen of durven maken, maar toch werken binnen het klooster. Werk is er altijd met honderdtwintig paarden. Zo zijn er ook altijd dorpelingen die meehelpen met het verbouwen van bamboe of het bijbouwen van hutten. Monniken leven van giften. Elke dag rijden Kru Bah en de novices daarom uit voor hun aalmoezenronde. De dorpelingen geven ze dan eten. Tijdens de vakantieperiode komen veel rijke, boeddhistische stedelingen uit Bangkok, Chiang Rai en Chiang Mai. Zij geven behalve eten vooral ook geld.

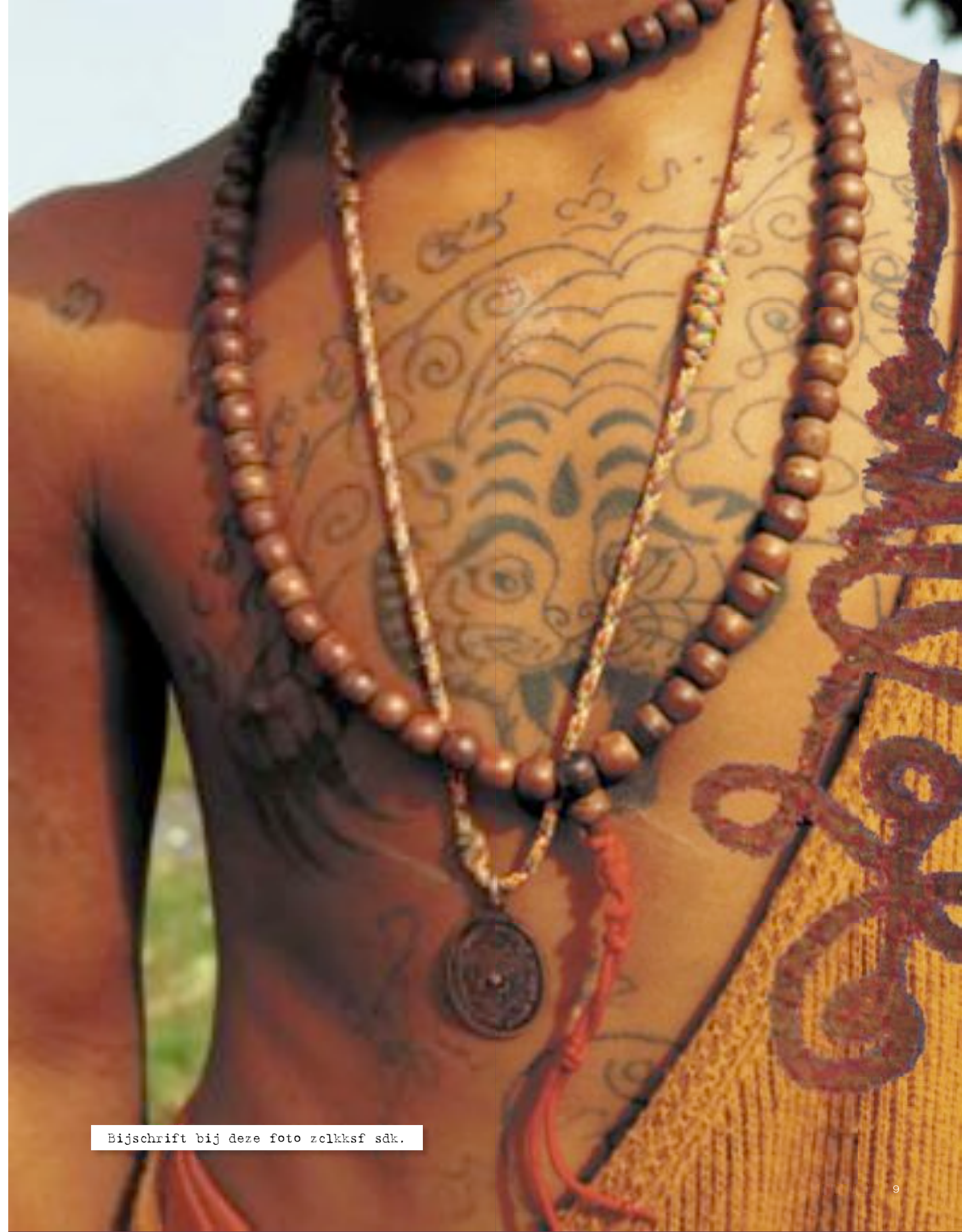
Dagindeling

Tijdens de nacht zijn Kru Bah en zijn novices het meest actief. Na hun meditatie gaan ze om negen uur 's avonds slapen. Om één uur 's nachts begint Kru Bah met het zingen van mantra's. Vervolgens maakt hij de novices wakker en zingen ze met hem mee. Dit duurt enige uren. Daarna slapen ze nog twee uur, staan ze op en krijgen een thaibokstraining van Kru Ba waarbij ook de kleinsten meedoen. Dan zadelen ze hun paarden op en om zes uur rijden ze naar het dichtstbijzijnde dorp voor hun aalmoezenronde. Om negen uur zijn ze weer terug in het klooster. Daar krijgen ze een warme maaltijd en, afhankelijk van de hoeveelheid werk, rusten ze een uur of spelen ze wat. Gedurende de dag verzorgen ze de paarden. Als ze niet op reis gaan langs de dorpen, hebben ze ook een aantal dagen in de week onderwijs. Aan het einde van de dag is er ook nog een thaibokstraining.

En dan is er het muay thai boksen. Eén gouden regel voor een boeddhist is dat hij zich niet met geweld mag bezighouden. Maar Kru Bah zegt dat hij juist door te boksen een betere boeddhist is. 'Volgens de boeddhistische leer mag je mensen geen pijn doen. Ik snap dat sommigen vinden dat een agressief uitziende sport als thaiboksen daar haaks op staat. Ik vind totale vrede in het uitoefenen ervan. Leer er mijn emoties en mijn basale instincten mee onder controle te krijgen. Als ik boks gebruik ik elk deel van mijn lichaam en geest. Voor mij is het een kunstvorm die niet alleen goed is voor je lichaam, maar je eveneens mentaal doet groeien. Daarom ook leert hij zijn novices beide vaardigheden. Zijn theorie is dat je zowel voor thaiboksen als paardrijden fit en alert moet zijn. 'Als je op een paard zit en niet oplet, val je eraf. Met thaiboksen krijg je een tik als je niet oplet. Van beide sporten leren de novices niet alleen zich te concentreren, maar ook hoe ze problemen kunnen oplossen. Je hebt een paard niet altijd in de hand, maar je tegenstander ook niet bij thaiboksen.' Voor hem is het een middel om zich te verdedigen tegen de vele aanvallen waarmee hij te maken krijgt in dit gebied, maar ook een manier om contact te maken met jonge dorpelingen, die afkomen op de vechtdemonstraties die zijn novices geven. 'Doordat veel volwassenen gevangen zitten vanwege hun aandeel in de drugshandel, tuberculose hebben of simpelweg overleden zijn, zijn er tamelijk veel kinderen die aan hun lot worden overgelaten. Veel van hen neem ik op in mijn klooster.' En *last but not least* is het wel héél onorthodox dat Kru Bah in het Golden Horse mannenklooster een vrouw, Khun Mae Ead, aan zijn zijde heeft. Zij beheert de financiën van het klooster en leert de novices ondermeer lezen, schrijven, koken en tandenpoetsen. Ook zij is gestuurd door de supreme patriarch, vertelt Pim. "Hij wilde dat ze Kru Bah ging helpen. 'Ga naar hem toe', zei hij, 'maar test hem. Probeer hem te verleiden. Als hij je weerstaat, weet je dat hij de juiste man voor deze taak is.' Ze gooide haar vrouwelijke charmes in de strijd, maar hij was er niet gevoelig voor. Inmiddels hebben ze een heel bijzondere band opgebouwd. Ze hebben een platonische relatie, maar ik zie wel een bepaalde vorm van liefde en genegenheid. Kru Bah zegt niet voor niets over Khun Mae Ead: 'she's one in a million!'"

Gevonden op de vuilnisbelt

Pabo en Tokae (beiden 9) zijn twee novices uit een naburig dorp. Beiden pas negen jaar en uit eigen beweging naar het klooster gekomen. Vanwege de honger. Hun ouders hebben tuberculose, waardoor zij niet in staat zijn om te werken en fatsoenlijk voedsel voor hun kinderen te kopen. Samun (13), een serieuze jonge novice, werd vier jaar geleden door zijn grootvader naar het klooster gebracht. Zijn vader, die nu in de gevangenis zit, mishandelde hem geestelijk en lichamelijk. Toen duidelijk werd dat hij een liefdevolle vaderfiguur miste, werd hij aangesteld als persoonlijk assistent van Kru Bah. Dat droeg sterk bij aan een positief zelfbeeld. En dan is er de goedlachse Suk (13), het jongetje dat een belangrijk aandeel heeft in de film. Suk woont al vijf jaar in het klooster. Zijn situatie was schrijnend toen Kru Bah hem vond, spelend in een vuilnisbelt tussen de varkens. Hij kreeg soms eten van mensen, maar verder had hij weinig sociaal contact. Tussen hem en Kru Bah ontstond een innige band. Waar Kru Bah is, is Suk meestal in de buurt. Tijdens de vier keer dat de ploeg meereisde met de kloostergemeenschap heeft Pim hem zien veranderen. "Ik heb Suk leren kennen als een schuw en verlegen jongetje dat niet sprak. De laatste keer dat ik er was, kende hij al onze namen. Hij kwam hij naar mij toe en zei: 'good morning'. In een betrek-

Bijschrift bij deze foto zclkkxf sđk.

kelijk korte periode is Suk uitgegroeid tot een krachtig mens. Zijn ontwikkeling is duidelijk zichtbaar in de film. Het is mooi om te zien dat Kru Bah's werk zijn vruchten afwerpt.”

Tough Love

Kru Bah is een voorstander van *tough love*, een disciplinerende opvoedingsmethode, eind jaren zeventig ontwikkeld in Amerika, waarin de opvoeder het pad van het kind moet wijzen door op strenge, maar liefdevolle manier zijn spiegel te zijn. In de film krijgt Suk een donderpreek van Kru Bah omdat hij al dagen rondloopt met schimmel op zijn hoofd. Hij zegt dat Suk zijn uiterlijk net zo moet verzorgen als zijn innerlijk. En voor die uitslag betekent dat schrobben met een speciaal middel - iets wat hij herhaaldelijk niet heeft gedaan. Als Suk binnen een week nog uitslag heeft, krijgt hij straf, zo vertelt Kru Bah. Er worden geen lijfstraffen gegeven, maar disciplinaire: veertig push ups bijvoorbeeld of urenlang mediteren op een rots in de brandende zon. In westerse ogen lijken zijn opvoedingsmethoden soms erg hard, maar Pim heeft gezien dat achter de geëiste discipline veel liefde schuil gaat, die de kinderen weerbaar maakt voor het harde leven dat hen ongetwijfeld nog te wachten staat. “Kru Bah's kracht ligt juist in de opvoeding van die kinderen. Daarom geeft hij ze ook meteen een paard als ze arriveren in het klooster, maar ook de verantwoording over dat paard. Hoe oud het kind ook is. Hij zegt: ‘dit is je paard, je zorgt dat hij te eten heeft, dat hij schoon is, dat hij gekamd wordt, maar ik reken je er ook op af als je het niet doet. Als ik de novices een paard geef, laat ik ze de overeenkomsten zien tussen hun paard en zichzelf. Ik vraag wat hij doet als zijn paard niet doet wat hij wilt. ‘Dan sla ik het’, is het antwoord meestal. Dus wat doe ik als jij niet maar mij luistert? vraag ik dan. ‘Dan sla je mij’. Vanaf dat moment slaan ze hun paard niet meer omdat ze zich realiseren dat hij er ook niet van houdt om geslagen te worden.”

Kru Bah leert de kinderen zelfdiscipline, geeft ze fysieke en mentale training, maar scheidt ook een heel liefdevolle omgeving waarin ze alle ruimte krijgen om kind te kunnen zijn. Regisseur Mark Verkerk vindt dat een wezenlijk element in zijn film. “Weeskinderen, kinderen van zieke ou-

ders of ouders die in de gevangenis zitten, krijgen niet de kans om kind te zijn. Kru Bah geeft ze die kans wel. Dat is een van zijn stokpaardjes. Je kunt geen stabiele volwassene zijn zonder dat je kind hebt kunnen zijn, zonder een liefdevolle koestering van een ouder of opvoeder. Daarom is er in hun tamelijk strenge dagindeling ruimte om te spelen. Kru Bah is zelf ook heel speels met de novices. Dat zie je in de film terug. Ik vind dat een heel krachtige combinatie. Voor mij is Kru Bah geslaagd in die missie.”

TEKST XXX FOTOGRAFIE XXX

Exclusief voor Happinez-lezers Voorvertoning Buddha's Lost Children

Happening

(fake, tekst komt nog) Begin september gaat de film 'Buddha's Lost Children' in Nederland in première. Op is er een voorvertoning, exclusief voor lezers van Happinez, in De film wordt ingeleid door maker Pim van Collem en na de voorstelling is er gelegenheid om te reageren of hem vragen te stellen. Blablabla..... Belangstellende kunnen zich opgeven / door overmaken / Een deel van dit bedrag wordt overgemaaktEnz.....

Inhoud van de film

Het verhaal begint in november, aan het einde van khao phansa (boeddhistische vastentijd), een periode waarin monniken op één plek verblijven, veel mediteren en vaak ook vasten. De meeste monniken verblijven overigens permanent in een tempel of klooster. Kru Bah is een van de allerlaatste reizende monniken in Thailand. Gedurende de eerste drie weken filmdoende regisseur Mark Verkerk van zeer dichtbij de nomadische kloostergemeenschap. De unieke toegang die hij en zijn crew hebben verkregen, heeft uitzonderlijk materiaal opgeleverd: de ontroerende initiatie van een Hilltribe jongen, die deel van de kloostergemeenschap wordt en de sterke compassie en zorg voor een gewond paard. Vervolgens reizen de filmmakers mee naar de meest noordelijk gelegen tempel in de regio waar Kru Bah actief is. Hij, Khun Mae Ead en de twintig novices stuiten daar niet alleen op weerstand van de lokale bevolking, maar doen er ook een belangwekkende ontdekking. Door deze film krijgt de kijker een unieke kans om mee te leven met deze bijzondere gemeenschap.